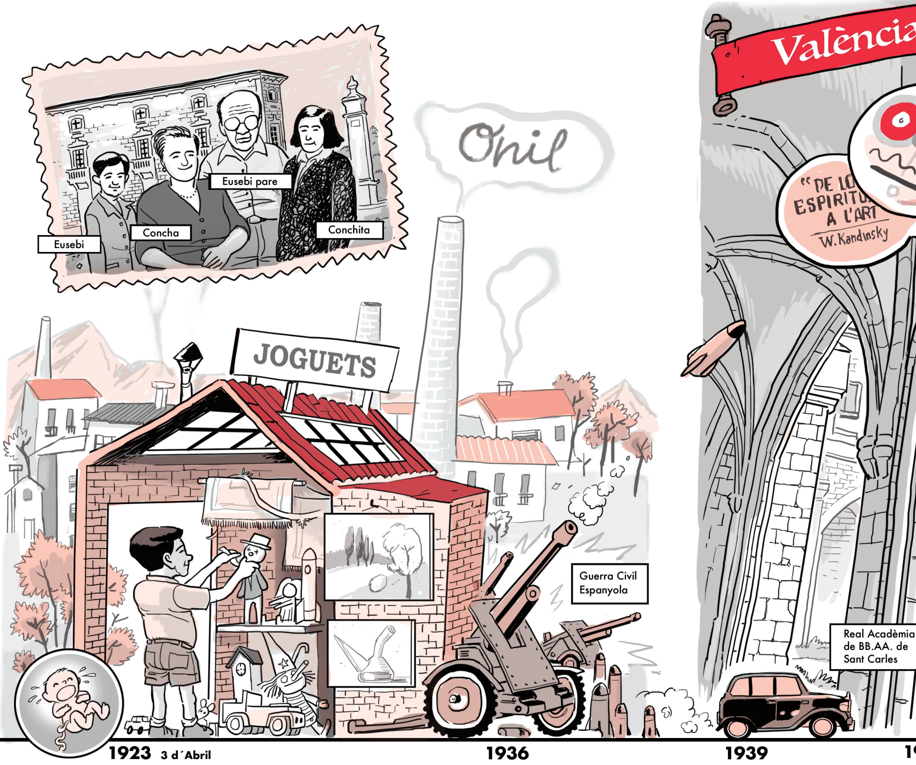
Eusebi
Concha
Eusebi pare
Conchita
Onil
JOGUETS
Guerra Civil Espanyola
València
“DE LO ESPIRITU
A L'ART
W.Kandinsky
Real Acadèmia de BB.AA. de Sant Carles
1923 3 d´Abril
1936
1939

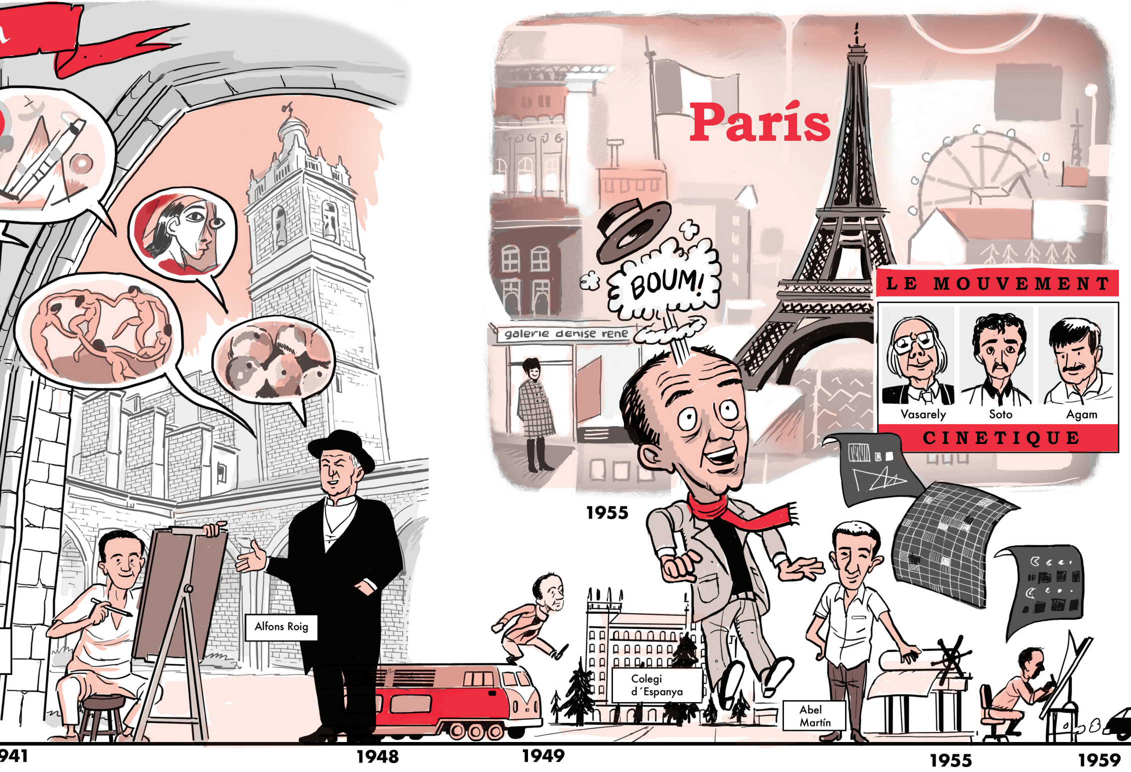
París
galerie denise rene
BOUM!
LE MOUVEMENT
Vasarely
Soto
Agam
CINETIQUE
Alfons Roig
1955
Colegi d´Espanya
Abel Martín
941
1948
1949
1955
1959

MADRID
PROHIBIDO EL PASO
Relació amb el grup El Paso
Abel Martín i Sempere
Juana Mordó
EXPOSICIÓ sempere JUANA MORDÓ
BIENAL Sao Paulo
Venecia
EXPOSICIÓ
BARAJAS
New York
1960
1965

Querido padre y hermanos
¿Cómo estais? Todo sigue aquí
muy bien. Sigo
encantado de N.Y. Veo monto-
nes de cosas. Museos, teatro, cine,
Pinto un poco, porque esxpondré
aquí. Estos días pasados han sido
tristes por la muerte del presidente.
la nación estaba consternada pero
ahora todo normal. Seguiré contando
cosas. Mil besos:
Eusebio

Sr. D. Eusebio Sempere
C. Yuan Llorens 47
VALENCIA
SPAIN

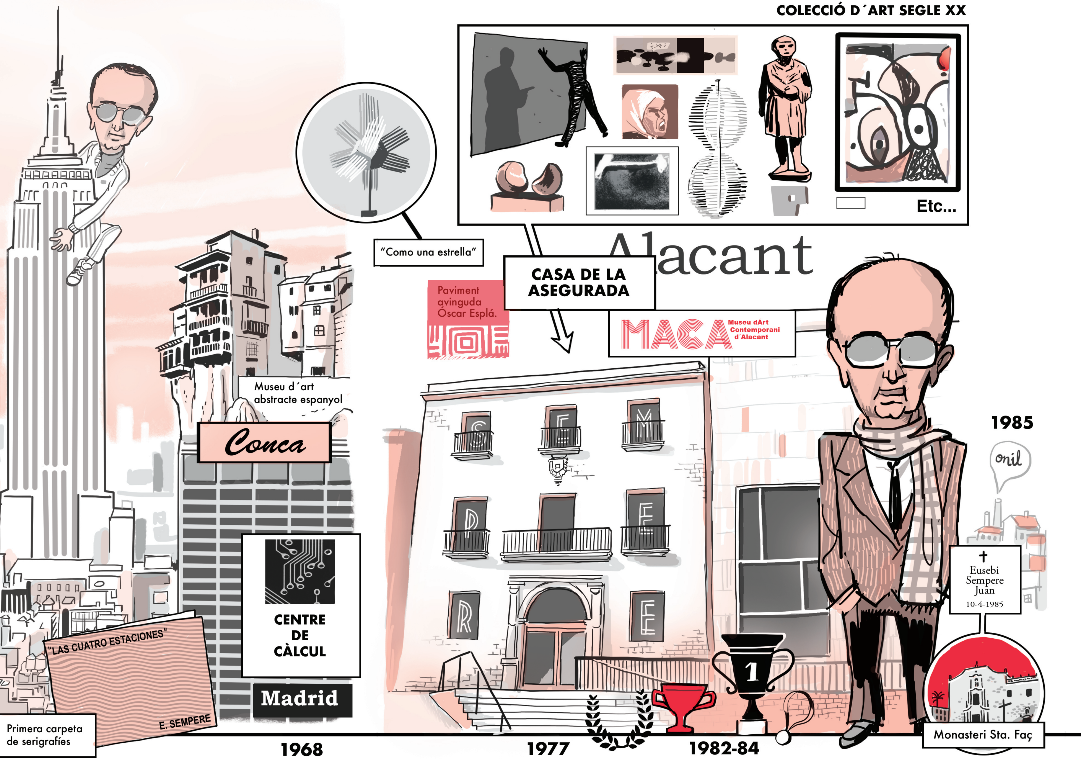
"LAS CUATRO ESTACIONES"
E. SEMPERE
Primera carpeta de serigrafies
Museu d´art abstracte espanyol
Conca
"Como una estrella"
CENTRE DE CÀLCUL
Madrid
1968
COLECCIÓ D´ART SEGLE XX
Etc...
CASA DE LA ASEGURADA
Paviment avinguda Óscar Esplá.
Alacant
MACA
Museu dÁrt Contemporani d´Alacant
S
E
M
P
E
R
E
1977
1982-84
1
1985
onil
✝
Eusebi Sempere Juan
10-4-1985
Monasteri Sta. Faç

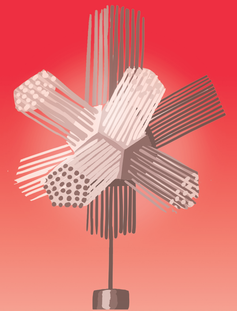

MACA Museu d'Art Contemporani d'Alacant

CULTURAL Regidoria de Cultura d'Alacant

Alacant.
Sempere, en un gran gest de generositat, va donar la seua col·lecció particular d'art a la ciutat d'Alacant, fundant la Col·lecció Art Segle XX instal·lada al Museu Municipal Casa de l'Assegurada, que va ser inaugurat el 5 de novembre de 1977, el que hui és el MACA, Museu d'Art Contemporani d'Alacant. També va regalar, el 1978, l'escultura *Como una estrella*, que actualment es troba a la plaça de l'Estrella, l'encreuament de les avingudes de Maisonnave, Òscar Esplà i Salamanca. De la mateixa manera, va dissenyar el paviment central de l'avinguda d'Òscar Esplà.

En la seua trajectòria artística Sempere evoluciona cap a una pintura mística de complicada elaboració i transcendent, de línia molt fina i subtils efectes lluminosos, amb el·lusions a l'espiritualitat dels místics espanyols Sant Joan de la Creu i Santa Teresa d'Àvila. La seua escultura arreplega i expandeix els reflexos lumínics de l'acer cromat o inoxidable, multiplicant l'espai i detenint el temps.

Sempere emmalalteix fins a veure's progressivament impedit per una malaltia degenerativa. Durant els últims anys de la seua vida els reconeixements i homenatges se succeeixen. El 1980, a les sales de la Direcció General del Patrimoni Artístic, Arxius i Museus del Ministeri de Cultura se celebra la primera exposició antològica de la seua obra.
Va ser nomenat fill adoptiu d'Alacant el 1982 i el 1983 va rebre el Premi Príncep d'Astúries a les Belles Arts, el Premi Alfons Roig de la Diputació de València i el nomenament de Fill Predilecte de la Diputació Provincial d'Alacant.

El 1984 va ser nomenat doctor honoris causa per la Universitat d'Alacant, acadèmic d'honor per la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles de València i fill predilecte de la Vila d'Onil.
Durant la nit del 9 al 10 d'abril de 1985 va morir a Onil i va ser enterrat al monestir de la Santa Faç d'Alacant.

Madrid.
Eusebi Sempere i Abel Martín es van instal·lar a Madrid i es van relacionar amb els artistes informalistes i el grup de realisme madrileny. Sempere, sense abandonar l'abstracció geomètrica, es va endinsar en una pintura lírica de paisatge, realitzada sempre amb *guaix* aplicat mitjançant tiralínies sobre un superfície de fusta preparada amb textura.

La seua obra discorre pel paisatge castellà absorbint formes, textures i colors del grup d'amics informalistes amb el qual es relaciona, agrupats entorn del Museu d'Art Abstracte Espanyol de Conca i la galeria Juana Mordó de Madrid.

Paral·lelament va iniciar les seues escultures o "artefactes" en ferro pintat o acer cromat, que amb base o pensades per a ser suspeses, es mouen i provoquen en l'espectador, amb el seu desplaçament, la participació activa.
Sempere té èxit i reconeixement; està present en biennals i exposicions nacionals i internacionals com la Biennal de Venècia el 1960, la Biennal de São Paulo de 1961 o l'exposició *The Responsive Eye* al MoMA de Nova York el 1965.

A més, Sempere, sempre molt actiu, es va involucrar en algunes de les aventures més belles de l'art espanyol, sent un dels pioners convençuts de la modernitat a Espanya. I va estar en la creació del Museu d'Art Abstracte Espanyol de Conca; va participar en els seminaris d'art i ordinadors del Centre de Càlcul de la Universitat de Madrid, el 1968; va dissenyar i va gestar el Museu d'Escultura a l'Aire Lliure del Passeig de la Castellana de Madrid, el 1969, i va crear el seu propi Museu de l'Assegurada gràcies a la donació de la seua col·lecció privada d'obres d'art a Alacant el 1977.

París.
El 1948 Sempere aconsegueix una beca per a completar els seus estudis a París on va viure 12 anys. Al principi es va instal·lar al Col·legi d'Espanya a la Ciutat Universitària i allí va coincidir amb alguns artistes espanyols com Eduardo Chillida, Salvador Victoria, Lucio Muñoz o Pablo Palazuelo amb els quals l'uneix una gran amistat.

A París va arribar a conèixer personalment alguns dels últims artistes de les avantguardes com Georges Braque o Jean Arp. Es va amerar d'art modern amb les obres de Wasily Kandinsky, Piet Mondrian o Paul Klee, entre altres, però es va relacionar per afinitat creativa amb els artistes més constructivistes de la galeria Denise René: Víctor Vasarely, Jesús Soto, Yacoov Agam o Nicolas Schöeffer, que estaven treballant l'abstracció geomètrica i més concretament, el nou art òptic-cinètic que pretenia dotar de moviment les obres d'art.

Sempere va abandonar la figuració i a París realitza les seues primeres obres abstractes: els guaixos sobre cartolina on va desenvolupar el seu propi llenguatge geomètric a manera d'alfabet i uns curiosos artefactes tridimensionals, de fusta, amb diferents plans il·luminats alternativament mitjançant bombetes que s'encenen gràcies a un xicotet motor elèctric, els *relleus lluminosos*.

A la capital francesa, Sempere va conèixer Abel Martín amb qui va establir una relació d'amistat i de col·laboració que duraria fins al final de la seua vida. Al taller de l'artista cubà Wifredo Arcay van aprendre una nova tècnica d'estampació, la serigrafia, s'hi van convertir en experts i la van donar a conèixer anys més tard quan van tornar a Espanya junts el 1960.

Onil
Eusebi Sempere va nàixer el 3 d'abril de 1923 a Onil, una ciutat industrial de la província d'Alacant. La seua família era propietària d'una xicoteta fàbrica de nines. Al taller del seu pare, Eusebi passava hores fabricant joguets i artefactes, xicotets escenaris per a teatres de marionetes que ell mateix manejava o pintant caricatures dels mestres de l'escola. Des que era xicotet manejava el dibuix i la pintura amb destresa i habilitat.
En finalitzar la guerra civil, la família perd la fàbrica i ha d'abandonar Onil i traslladar-se a València on s'instal·la.

València.
El 1941 Eusebi ingressa a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Carles de València, on va completar la seua formació com a artista, matriculant-se en l'especialitat de Gravat Calcogràfic i aprenent les tècniques d'estampació. A l'Escola, els professors tenien com a referent indiscutible Sorolla i els ensenyaments artístics acabaven amb l'impressionisme lumínic, així doncs, els alumnes només van tenir coneixement de l'art modern gràcies a unes postals que circulaven clandestinament i reproduïen en blanc i negre, obres post-impressionistes i cubistes o en les classes del pare Alfons Roig, professor de l'assignatura de Litúrgia i Cultura Cristiana, que parlava de Kandinsky als alumnes, llegint-los fragments del seu llibre De *l'espiritual en l'art*.

EUSEBI SEMPERE

De Juaco Vizuete

Per al MACA